

Въ кжщи всичко бѣ останало както си бѣ наредено отъ първата жена. И нейниятъ креватъ приетѣлото на новата домакия, както закачалката при нейнитѣ дрехи, а долапитѣ съ остро скрибуцане се отвориха да приематъ празничнитѣ рокли и шапки на новата жена, въ сжщото мѣсто, на сжщитѣ куки, на които висѣха дрехитѣ на старата стопанка. И всички мебели, подъ грижливитѣ ржце на новата домакия, лакирани отново и бършени отъ прахъ всѣки день, заживѣха като нѣми свидетели на новото семейство.

Все пакъ, макаръ и промѣнени, тѣ понѣкога, особено въ празнични дни, извикваха у Черногорова живи спомени за покойната и той неволно я сравняваше съ втората си жена.

Тактична, разумна, отстъпчива, съ меко, състрадателно сърдце, тя бѣше пълна противоположностъ на първата. И физически тя бѣше съвсемъ друга. Василка, покойната, бѣ суха, кокалеста, висока, съ анемично лице, оживѣно отъ блестящи черни очи съ остъръ и бързъ погледъ като на хищна птица, а Надя — втората, бѣше низичка, пълна и румена, съ добри, винаги засмѣни очи, които заливаха съ доброта и топлина цѣлото ѝ лице.

И Черногоровъ, съ пресмѣтливостъ на човѣкъ, който отива вече къмъ своя залѣзъ, съ тиха, старческа радостъ откриваше, че втората му жена е много мила. Вѣрна другарка, блага душа, истинска спжтница въ края на неговия животъ. И не веднажъ, особено когато имъ се роди първото момче, Здравчо, той и предъ нея, съжали че не се е решилъ да се оженятъ по-рано.

— Да ти кажа ли, Надя, — замислено заприказва веднажъ Черногоровъ въ леглото, като обърна глава къмъ нея — човѣкъ отъ нашата черга се научава да живѣе както трѣбва, чакъ когато набли-